

Sygn. akt VU 260/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSR del. Marzena Foltyn-Banaszczyk

Protokolant stażysta Iwona Jasińska

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku L. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania L. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 29 stycznia 2015 r. sygn. (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy L. G. prawo do emerytury od dnia(...)roku.

Sygn. akt V U 260/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 stycznia 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił L. G. prawa do emerytury prawa do emerytury podnosząc w uzasadnieniu decyzji, iż wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 roku posiada okresy składkowe i nieskładkowe w łącznym wymiarze 29 lat, 4 miesiące i 8 dni, jednakże nie udowodnił 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy zaliczył staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze o lat, 10 miesięcy, 8 dni. Wnioskodawcy nie zaliczono do pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia od 1 lipca 1972 roku do 14 lipca 1987 roku na stanowisku ślusarz w Fabryce (...) w P., bowiem w okresie tym zgodnie ze świadectwem wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 14 sierpnia 1998 roku wykonywał pracę ślusarza w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych, a stanowisko nie zostało wymienione w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W odwołaniu od powyższej decyzji, złożonym w dniu 3 marca 2015 roku, L. G. wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie prawa do emerytury. Decyzji zarzucił naruszenie przepisu:

- art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS poprzez błędną jego wykładnię i ustalenie, że wykonywana przez ubezpieczonego praca w okresie od 1 lipca 1972 roku do 14 lipca 1987 roku na stanowisku ślusarza nie była pracą w warunkach szczególnych, w sytuacji gdy L. G. wykonywał pracę w warunkach szczególnych co wynika ze świadectwa pracy ora z charakteru świadczonej pracy i warunków w jakich praca ta była wykonywana;

- art. 32 ust. 4 ustawy poprzez jego niezastosowanie;

- art. 184 ustawy poprzez jego błędną wykładnię, a w konsekwencji bezpodstawną odmowę przyznania ubezpieczonemu prawa do emerytury pomimo spełnienia przez niego wszystkich przesłanek.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Na rozprawie strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

L. G., urodzony w dniu (...), złożył w dniu 23 stycznia 2015 roku wniosek o przyznanie prawa do emerytury. Wnioskodawca nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

(dowód: wniosek o emeryturę - k. 1- 4 akt emerytalnych)

Na dzień 1 stycznia 1999 r. wnioskodawca udowodnił staż pracy wynoszący 29 lat, 4 miesiące i 8 dni, w tym staż w szczególnych warunkach w wymiarze 0 lat, 10 miesięcy, 8 dni.

Do okresów pracy w warunkach szczególnych organ rentowy nie zaliczył wnioskodawcy okresu zatrudnienia od dnia 1 lipca 1972 roku do dnia 14 lipca 1987 roku na stanowisku ślusarz w Fabryce (...) w P..

(dowód: decyzja z dnia 29.01.2015 roku k. 15 akt emerytalnych; odpowiedź na odwołanie k.13-14)

Od dnia 1 września 1969 roku do dnia 324 czerwca 1972 roku wnioskodawca był zatrudniony na podstawie umowy o pracę z pracownikiem młodocianym w celu nauki zawodu o specjalności ślusarz w Fabryce (...) w P.

W okresie **od dnia 1 lipca 1972 roku do dnia 14 lipca 1987 roku** wnioskodawca został zatrudniony w (...) w P. na podstawie umowy o pracę na stanowisku ślusarz na wydziale (...) potem (...)W angażach stanowisko wnioskodawcy wskazywano jako ślusarz.

Od dnia 15 lipca 1987 roku wnioskodawca został przeniesiony na wydział (...)jako ślusarz do pracy w systemie czterozmianowym.

Od dnia 1 stycznia 1993 roku do dnia 18 stycznia 1994 roku wnioskodawca pracował na wydziale(...) jako palacz kotłowy.

W okresie od dnia 19 stycznia 1994 roku do dnia 15 maja 1995 roku wnioskodawca pracował na wydziale (...) jako ślusarz rehabilitant z uwagi na rehabilitację zawodową.

Po zakończeniu rehabilitacji od dnia 16 maja 1994 roku wnioskodawcy pracował jako ślusarz – spawacz na oddziale(...)

W świadectwie wykonywania prac w warunkach szczególnych wskazano, iż wnioskodawca w okresie

- od dnia 1 lipca 1972 roku do dnia 14 lipca 1987 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace ślusarza dział XIV poz. 12 pkt 18 jako ślusarz w sąsiedztwie stanowisk spawalniczych,

-od dnia 1 stycznia 1993 roku do dnia 18 stycznia 1994 roku stale i pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace palacza dział XIV poz. 1 pkt 6 na stanowisku palacza kotłów przemysłowych w Ciepłowni -

wymienione w dziale XIV poz. 12 pkt 18 oraz w dziale XIV poz. 1 pkt 6 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 r. w sprawie określenia stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach szczególnych.

(dowód: umowa z dnia 1.09.1969 roku k. B1 akt osobowych; karta obiegowa k. B4 akt osobowych; angaże k. B5, k. B8, k. B 10, B13, k. B 15, k. B 16, k. B 17,k.B 18, k. B 20, k. B21, k. B22, k. B23, k. B24, k B26, k. B 27, k. B28, k. B30, k.

B 32, k. B33 akt osobowych; karta obiegowa k.B19 akt osobowych; podanie k. B34 akt osobowych; karta obiegowa k. B35 akt osobowych; angaże k. B 36, k. B37, k. B38, k.B39, k. B40, k. B41, k.B 44, k.B 45,k.B46, k. B47,k.B48, k.B49, k. B50, k.B51, k.B 52 akt osobowych; karta obiegowa k. B54 akt osobowych; angaż k.B55, k. B 56 akt osobowych; karta obiegowa k. B 58 akt osobowych; angaże k. B59, k. B 60 akt osobowych; karta obiegowa k. B62 akt osobowych; angaże k. B63, k. B66, k.B67, k. B68, k. B69, k. B70 akt osobowych; karty płacy akta osobowe; świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 14.08.1998 roku k. 3 akt kapitałowych, k. 7 akt emerytalnych)

L. G. od dnia 1 lipca 1972 roku do dnia 14 lipca 1987 roku był zatrudniony na podstawie umowy o pracę jako ślusarz początkowo na oddziale (...) następnie na oddziale (...) na stanowisku ślusarza.

Wydział (...) były to wydziały montażu urządzeń górniczych.

Na wydziale tym montowano górnicze urządzenia szybowe i wyciągowe (tj. wykonywanie konstrukcji urządzeń, w tym przenośników taśmowych) na potrzeby kopalni służące górnikom do zjeżdżania pod ziemię oraz wywożenia urobku.

Wnioskodawca pracował w brygadzie, która zajmowała się montażem w/w urządzeń.

Praca rozpoczynała się o 6.00. Brygadzista rozdawał pracownikom maskę, uchwyty, palnik acetylenowy, elektrody i pracownicy składali, montowali elementy urządzeń górniczych. Elementy te przychodziły gotowe z działu przygotowawczego i ślusarze, w tym wnioskodawca, musieli je dopasować zgodnie z rysunkiem technicznym za pomocą palnika acetylenowo tlenowego. Następnie po upaleniu zbędnych elementów, szlifierką pneumatyczną należało wyszlifować upalone części za pomocą szlifierki pneumatycznej. W dalszej kolejności dopasowane elementy konstrukcji należało szpeciść przy pomocy spawarki elektrycznej (tzw. spawanie wstępne). W ten sposób pracownicy, w tym wnioskodawca, wykonywali podzespoły wszystkich urządzeń szybowych, wyciągowych.

Dopiero w dalszej kolejności spawacz zajmował się precyzyjnym spawaniem złożonego przez wnioskodawcę urządzenia celem jego wykończenia. W dalszej części produkcji wnioskodawca przy pomocy palnika acetylenowo-tlenowego prostował odkształcone podczas spawania metalowe elementy urządzenia, aby każdy z nich do siebie pasował. Gotowy wyrób wnioskodawca następnie szlifował przy pomocy szlifierki pneumatycznej, wysokoobrotowej.

Przy przenośnikach kubelkowych, taśmach stalowych i klatkach wnioskodawca wykorzystywał również młot pneumatycznych przy pomocy którego wykonywał nitowanie.

Wnioskodawca swoje obowiązki wykonywał stale, w pełnym wymiarze czasu pracy. Na hali, na której wnioskodawca pracował występowało duże zapylenie (pyłami metali i ich związków), zadymienie (dymy spawalnicze), hałas do 120 decybeli, znacznie przekraczające dopuszczalne normy. Ponadto wnioskodawca był narażony na podwyższoną temperaturę środowiska pracy, promieniowanie łuku elektrycznego, drgania mechaniczne przekazywane przez szlifierki pneumatyczne. W bezpośrednim sąsiedztwie pracowali spawacze, których stanowiska pracy były oddzielone od stanowiska wnioskodawcy cienkim parawanem. Wielokroć zdarzało się, że przy jednej konstrukcji z uwagi na jej gabaryty, pracowali jednocześnie spawacze oraz wnioskodawca. Wydział na którym wnioskodawca pracował to był wydział montażu, gdyż wnioskodawca we wskazany sposób montował konstrukcje urządzeń górniczych.

Od 15 lipca 1987 roku wnioskodawca został przeniesiony na wydział(...) był to wydział ciepłowni.

(dowód: zeznania świadka J. R. k. 30v-31v; zeznania A. W. k. 31-31v; zeznania wnioskodawcy k. 32-32v)

Sąd Okręgowy dokonał oceny dowodów i zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w

szczególным charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 (tj. poniżej 65 lat dla mężczyzn). Ustęp 4 art. 32 stanowi zaś, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Stosownie do art. 184 ust. 1 wskazanej wyżej ustawy ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 roku) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2).

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało zatem rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem. Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
2. ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia).

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną między stronami było to, czy wnioskodawca posiada wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości – wnioskodawca ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 25 lat, ukończył 60 lat i nie był członkiem OFE.

Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Prawidłowe rozumienie pojęcia pracy w szczególnych warunkach nie jest możliwe bez wnikliwej analizy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Z zestawienia § 1 i 2 tegoż rozporządzenia wynika, że pracą w szczególnych warunkach jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tego aktu. Warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale, tj. ciągle wykonuje prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272).

Odnośnie oceny dowodów zgromadzonych w postępowaniu zważyć należy, iż okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Należy jednak wskazać, że z cytowanego wyżej § 2 rozporządzenia nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w warunkach szczególnych miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Brak zatem takiego świadectwa lub jego zakwestionowanie przez organ rentowy, nie wyklucza dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego.

W będącej przedmiotem osądu sprawie wnioskodawca dysponował świadectwem wykonywania prac w szczególnych warunkach wystawionym przez Fabrykę (...) SA wP. potwierdzającym że w okresach spornych pracował jako ślusarz w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych, wykonując je stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Nie mniej dysponowanie przez wnioskodawcę świadectwem pracy z dnia 11 października 2000 roku, potwierdzającym jego charakter pracy w szczególnych warunkach, nie wyklucza możliwości jego zakwestionowania przez organ rentowy. Świadectwo pracy nie jest bowiem dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 k.p.c., nie korzysta zatem z domniemania prawdziwości i autentyczności, a li tylko dokumentem prywatnym i jako taki stanowi jedynie dowód tego, że osoba która je podpisała złożyła oświadczenie w nim zawarte (art. 245 k.p.c.). Świadectwo pracy samo przez się nie tworzy zatem praw podmiotowych ani ich nie pozbawia.

Ponieważ organ rentowy zaprzeczał prawdziwości ww. świadectwa pracy ciężar wykazania prawdziwości tego dokumentu prywatnego w myśl art. 253 zd. 2 k.p.c. spoczywał na wnioskodawcy jako osobie, która chce z tego dokumentu skorzystać.

Wnioskodawca sprostą temu obowiązkowi. Charakter wykonywanej przez wnioskodawcę pracy w spornych okresach w Fabryce (...) w P. Sąd ustalił na podstawie zeznań świadka J. R. i A. W. oraz zeznań wnioskodawcy. Świadczenie przy tym pracowali w spornym okresie razem z wnioskodawcą, na tym samym oddziale co wnioskodawca, na tym samym stanowisku, wykonując te same prace co skarżący a zatem dysponowali bezpośrednio i co za tym idzie szczegółową wiedzą co do codziennych obowiązków pracowniczych wnioskodawcy.

Świadczenie potwierdził zatem, iż wnioskodawca w spornym okresie od dnia 1 lipca 1972 roku do dnia 14 lipca 1987 roku pracował w Fabryce (...) w P. przy montażu urządzeń wyciągowych, przenośników, taśm stalowych, klatek, skipów do przewozu węgla. Do stałych obowiązków wnioskodawcy w każdym ze spornych okresów należało przecinanie blach, dopasowywanie i wyrównywanie elementów składowych, punktowe spawanie (sczepianie) składanych elementów stalowych przy pomocy spawarki elektrycznej tzw. spawanie wstępne, ich szlifowanie przy użyciu szlifierki pneumatycznej i palnika acetylenowo-tlenowego oraz nitowanie za pomocą młota pneumatycznego. Prace te wnioskodawca wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy, do innych prac nie był kierowany.

Zeznania świadków i wnioskodawcy są spójne, logiczne i korespondują z dokumentami zgromadzonymi w jego aktach osobowych. Organ rentowy w toku postępowania nie przedstawił jakichkolwiek dowodów, które podważałyby wiarygodność złożonych zeznań.

Wprawdzie z angażu wynika, że wnioskodawca pracował w charakterze ślusarza, nie mniej nazwa wskazanego w świadectwie stanowiska pracy nie przesądza o charakterze pracy, decydujące znaczenie w tym zakresie mają faktycznie stale wykonywane obowiązki pracownicze. A te w świetle zeznań świadków, wnioskodawcy oraz dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych polegały na:

- przecinaniu blach, dopasowywaniu i wyrównywaniu elementów składowych palnikiem acetylenotlenowym,

- punktowym łączeniu (szczepianiu) składanych elementów stalowych przy pomocy spawarki elektrycznej tzw. spawanie wstępne.
- szlifowaniu i polerowaniu mechanicznym powierzchni montowanych elementów oraz szlifowanie połączeń spawalniczych przy pomocy szlifierki,
- nitowaniu przy użyciu młotów pneumatycznych.

Prace te były wykonywane w hali, w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych, gdzie występowało duże zapylenie, zadymienie i hałas, znacznie przekraczające dopuszczalne normy.

Prace w takim charakterze (spawalnicze oraz ślusarskie polegające na szlifowaniu i polerowaniu mechanicznym powierzchni metalowych) były niewątpliwie pracami wykonywanymi w uciążliwych dla zdrowia warunkach i jako takie są wymienione w wykazie A będącego załącznikiem do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 roku, Nr 8, poz. 43z późn.zm.), a mianowicie w:

- dziale XIV (prace różne) poz. 12 – prace polegające na wycinaniu (tzw. upalenie – dopalanie) gazowym i spawaniu elektrycznym (zgrzewanie punktowe składanych elementów stalowych – spawanie wstępne);
- dziale III (w hutnictwie i przemyśle metalowym) poz. 78 – prace polegające na szlifowaniu wyrobów metalowych;
- dział XIV (prace różne) poz. 18 – prace polegające na obsłudze urządzeń i narzędzi wibracyjnych lub udarowych;
- dział XIV (prace różne) poz. 18 – prace polegające na obsłudze urządzeń i narzędzi wibracyjnych lub udarowych (prace przy obsłudze młota pneumatycznego).

Mimo zatem, że wnioskodawca w spornych okresach pracował formalnie na stanowisku ślusarza – jak przedstawia świadectwo pracy - to charakter wykonywanej przez niego pracy w tym okresie polegał na wykonywaniu stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przy wycinaniu i spawaniu elektrycznym i palnikiem acetylenowo – tlenowym oraz przy szlifowaniu, co wynika z zeznań wnioskodawcy oraz świadków. Ponieważ wszystkie wykonywane przez wnioskodawcę prace w ramach obowiązującego go ośmiogodzinnego czasu pracy, były pracami w szczególnych warunkach, należy uznać, że L. G. wykonując te prace, pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych. Mimo zatem, że świadectwo pracy w szczególnych warunkach nie wskazywało precyzyjnie wszystkich prac wykonywanych przez wnioskodawcę, ograniczając się li tylko do prac przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, pomijając takie prace jak szlifowanie wyrobów metalowych, prace przy użyciu narzędzi wibracyjnych, to nie zmienia to faktu, że ostatecznie odpowiada ono prawu, gdyż potwierdza, iż skarżący faktycznie wykonywał prace w szczególnych warunkach.

W tym miejscu należy przypomnieć utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, że zawarte w pkt 12, działu XIV wykazu A rozporządzenia Rady Ministrów z 1983 r. określenie "prace przy spawaniu" zamiast terminu "spawacz" pozwala objąć nim także prace wykonywane w przebiegu procesu spawania przez pracowników niebędących spawaczami – prace ślusarzy polegające na przygotowywaniu materiałów do spawania, pod warunkiem że w toku tych czynności przygotowawczych są wykonywane prace spawalnicze lub wycinanie metalu (tak. por wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2008r. w sprawie I UK 192/07, wyrok z dnia 8 czerwca 2011r. w sprawie I UK 393/10). W niniejszej sprawie wszyscy świadkowie potwierdzili, że wnioskodawca w toku prac ślusarskich wykonywał prace polegające na wycinaniu i spawaniu blach. A ponadto wykonywał inne prace w szczególnych warunkach polegające na szlifowaniu wyrobów metalowych.

Biorąc pod uwagę złożone w sprawie zeznania świadków i wnioskodawcy co do codziennych warunków pracy i sposobu organizacji pracy w hali zakładu oraz w oparciu o zgromadzone dokumenty pracownicze nie ulega wątpliwości, że praca wnioskodawcy, była pracą o znacznej szkodliwości dla jego zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości. Świadczy o tym nie tylko zakres jego obowiązków, charakter pracy, ale także warunki w jakich praca była świadczona.

Reasumując L. G. wykazał, że w spornym okresie od dnia 1 lipca 1972 roku do dnia 14 lipca 1987 roku będąc zatrudniony w Fabryce (...) w P. na stanowisku ślusarza, faktycznie wykonywał - stale i w pełnym wymiarze czasu pracy - prace zaliczone do prac w szczególnych warunkach zgodnie z wykazem A będącym załącznikiem do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), wymienione w dziale XIV pod poz. 12 (prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym i atomowodorowym,) dziale III pod poz. 78 (prace przy szlifowaniu lub ostrzeniu wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowaniu mechanicznym) oraz w dziale XIV poz. 18 (prace przy obsłudze urządzeń i narzędzi wibracyjnych lub uderowych). tj. okres 15 lat, 0 miesięcy i 14 dni, co wraz z uznanym przez organ rentowy okresem daje łącznie **15 lat, 10 miesięcy i 22 dni**.

Mając na względzie, iż wnioskodawca udowodnił ponad 15 lat pracy w szczególnych warunkach, a jednocześnie spełnił pozostałe niesporne przesłanki z art. 184 ust 1 w zw. z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, nabył prawo do emerytury od pierwszego dnia miesiąca, w którym wnioskodawca złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury, tj. od (...) toku.

Na marginesie tylko należało podnieść, iż utrwalone jest stanowisko tutejszego Sądu oraz Sądu Apelacyjnego w Łodzi prezentowane w licznych sprawach rozstrzyganych w tych Sądach, a dotyczących zaliczenia pracy ślusarza – w sąsiedztwie stanowisk spawalniczych pracowników zatrudnionych na takich samych wydziałach co wnioskodawca w (...) S.A. w P. a zapadłych np. w sprawach VU 919/13, VU 1547/13, VU 1038/13 czy wcześniejszych np. VU 304/07, VU909/06.

Z tych względów Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.